

Domov

Domov je slovo, které je pro většinu z nás samozřejmostí. Znamená rodinu, klid, lásku, pohodlí a život v rodné zemi. Ale v každé době, na celém světě, se najdou skupiny lidí, kteří musí své domovy z různých důvodů opustit.

Takový osud zažívalo mnoho lidí, zejména židů, z naší republiky, kteří ve 30. letech minulého století museli emigrovat po obsazení naší země nacistickým Německem, aby zachránili život sobě a především svým dětem. Jak se asi cítili tito lidé? Opouštěli rodnou zem, rodinu, přátele, práci i svůj majetek. Odcházeli do neznáma a nejistoty v cizích zemích. Museli se potýkat s cizím jazykem, který neznali. Většinou i s pohrdáním místních obyvatel. Získat jejich důvěru nebylo vůbec snadné a někdy to trvalo i celá léta. Najít si práci jakožto imigrant bylo těžké.

I v dnešní době je na světě mnoho míst, kde se válčí a není tam pro místní obyvatelstvo bezpečno. Vychovávat děti za válečných podmínek je nadměrně těžké. Děti se bojí o sebe, o rodinu, přátele a především o svůj domov. Lidé tam mají strach vycházet ze svých domů. Děti se bojí chodit do školy. Lidé se snaží najít si nový domov zejména v Evropě. Ovšem i oni se musí potýkat se stejnými problémy jako naši emigranti ve 30. letech minulého století. Lidé na ně koukají skrze prsty. Vidí v nich nečistotu, nemoce. Skoro všichni je tu berou jako nadbytek, odpad, který sem nepatří. Pravda je ovšem taková, že se imigranti pouze snaží najít co nejbezpečnější místo pro bydliště a výchovu svých dětí.

Jak byste se cítili vy, kdyby vás každý odsuzoval za vaši národnost či barvu pleti? Cítili byste se nechtěně, odsuzovaně za něco, co nemůžete ovlivnit.